

Arrest

**nr. 41 621 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LINDEMANS, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 februari 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 februari 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 april 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 16 november 2009.

1.3. Op 29 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 februari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Laghman, maar verhuisde op jonge leeftijd naar Kabul. Nadat u het zevende schooljaar had afgerond, heeft u in Kabul een winkel in naaimachines opgestart. Zo'n elf jaar geleden werden uw ouders vermoord. Uw vader werkte op dat moment voor de het communistische regime. Hij en uw moeder werden om het leven gebracht door uw oom, K.(...), die tot een mudjaheddin-groep behoort. Hij wilde zich zo wreken op de dood van enkele mudjaheddin-strijders in Hairatan (in het noorden van Afghanistan) die uw vader op zijn geweten zou hebben. Sindsdien verbleef u bij uw oma (de moeder van uw vader) in Kabul. Ergens in 2005 (of 1384 volgens de Afghaanse kalender) keerde u voor enkele dagen terug naar Laghman, waar u uw neef ging bezoeken. De tweede nacht werd u ontvoerd door enkele gewapende mannen die tot de taliban behoorden. Zij namen u mee naar een onbekende plaats. Ze contacteerden uw oom K.(...) en zegden hem dat zijn neef was gegijzeld en dat ze u zouden vermoorden. Uw oom vertelde aan de taliban dat hij u niet wilde helpen en dat hij u zelf zou willen doden, omwille van de eerdere activiteiten van uw vader. Omdat de taliban begrepen dat ze geen geld zouden krijgen van uw oom, vroegen ze u om met hen samen te werken, hetgeen u niet wilde. Uiteindelijk werd u vrijgelaten nadat een imam uit uw dorp voor u bemiddelde. U verkocht vervolgens uw gronden aan deze imam en keerde terug naar Kabul. U kende geen problemen en hoorde enkele jaren niets meer van uw oom, tot een week voor uw vertrek uit Afghanistan enkele agenten naar uw huis kwamen. U vernam dat uw oom u bij de overheid had beschuldigd van banden met de taliban, op basis van het telefonisch contact in 2005 en omwille van uw kennis van het Arabisch. De agenten eisten dat u met hen zou meegaan. Uw oma raadde u dit af, omdat zij dacht dat uw oom nu met u zou afrekenen en u niet meer terug zou keren. U kon vluchten via de achterdeur. U dook onder in een hotel, van waar u uw vlucht naar België regelde.

Op 3 februari 2009 heeft u Afghanistan verlaten en op 16 februari 2009 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de lidkaart van uw vader voor, alsook de enveloppe waarin deze werd verstuurd. U legde ook twee eigendomsaktes voor en een medisch attest van een operatie in België.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een 1 dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Er dient in casu echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Uiterst vage verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Vooreerst kon u zo goed als geen uitleg geven over de dood van uw vader en zijn activiteiten die aan de basis van de vete met uw oom liggen. Zo kon u in het geheel niets preciseren van de omstandigheden waarin uw vader werd vermoord (CGVS, p. 4), noch kende u naaste collega's die net als hij om het leven werden gebracht (CGVS, p. 4). U beweerde verder dat uw vader was betrokken bij de dood van mudjaheddin-strijders in Hairatan, maar kon zijn rol in deze moorden in het geheel niet uitleggen (CGVS, p. 3 en 8). Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u wist dat uw vader een verantwoordelijke functie had in Mazar-i-Sharif (Balk-provincie) op het moment van zijn dood, maar kon u geen enkele verdere uitleg geven over de carrière van uw vader. U kon zelfs niet zeggen welke functie uw vader juist bekleedde op het moment van zijn dood (CGVS, p. 9). Deze verregaande vaagheid omtrent cruciale aspecten van uw asielaanvraag ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u meer toelichting kan geven over de functie van uw vader en de vete die aan de basis van de dood van uw vader en uw persoonlijke problemen zou liggen.

Verder vallen uw verklaringen niet te rijmen met de algemeen gekende informatie. Zo beweerde u dat uw vader zo'n elf jaar geleden, toen u zes jaar oud was, werd vermoord (CGVS, p. 3-4 en 8), wat betekent dat hij omstreeks 1998 om het leven zou zijn gekomen. U zegde vervolgens dat hij op dat moment voor de “Demokratische regering” werkte. Het is evenwel algemeen geweten dat de “Demokratische partij” al in 1992 uit Afghanistan werd verdreven. Het is dan ook niet aannemelijk dat uw vader in 1998, toen hij voor het “Democratische bewind” werkte, zou zijn vermoord. Bovendien blijkt u eigenaardig genoeg zelf niet te weten tot wanneer het communistische regime in Afghanistan aan de macht was (CGVS p.9). Bovendien zegt u dat de vete tussen uw oom en uw vader ongeveer begon in 1374 (1995), toen het communistische regime verantwoordelijk zou zijn geweest voor de zogenaamde containermoorden in Hairatan (CGVS p.3-8). Ook dit is gezien het verdwijnen van dit regime enkele jaren eerder zeer weinig waarschijnlijk.

Bovendien overtuigde u niet werkelijk problemen te hebben gekend met uw oom en door hem (valselijk) te zijn beschuldigd banden te hebben met de taliban. U bleek immers zeer weinig toelichting te kunnen geven over deze oom en de beschuldigingen, terwijl deze nochtans aan de basis van uw vlucht zouden liggen. Zo zegde u dat hij informatie over u had doorgestuurd op basis van de dreigtelefoon door de taliban in 2005 en omdat u Arabisch spreekt. U kon echter geen enkel verder detail geven over de tegen u geuite beschuldigingen. U wist niet of hij al dan niet werkelijk een klacht tegen u heeft ingediend en kon al evenmin vertellen wat hij concreet heeft gedaan met de informatie die hij over u had (CGVS, p. 7 en 8). Indien uw oom u werkelijk van banden met de taliban zou hebben beschuldigd en u daarom uw land diende te ontvluchten, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u deze bewering kan staven of hier uitvoeriger over zou kunnen vertellen. Het feit dat u hiertoe niet in staat bent, brengt de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent in het gedrang. Daarnaast stelde u dat uw oom nu voor de regering en meerbepaald voor T.(...) M.(...) werkte, de voormalige gouverneur van Kabul, maar kon u geen enkele verdere uitleg geven over de juiste activiteiten van uw oom voor T.(...) M.(...), noch over de activiteiten die hij voorheen uitoefende (CGVS, p. 4 en 9). Ook wat de activiteiten van de persoon die u vreest betreft, kan in alle redelijkheid meer verduidelijking worden verwacht. U bleek deze uitleg evenmin te kunnen verschaffen en diende hierover uitermate vaag te blijven, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling zet.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u in het geheel geen melding heeft gemaakt van de ontvoering door de taliban in 2005 tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het feit dat u dit gegeven, dat toch een cruciale rol speelt in uw asielaanvraag, voorheen niet vermeldde is ten zeerste opmerkelijk. Hoe dan ook legde u ook op dit punt ontoereikende verklaringen af. U kende de namen van uw ontvoerders niet, u wist niet van welke dorpen ze afkomstig waren, noch wat hun relatie was met de imam die uw vrijlating heeft bemiddeld (CGVS, p. 6). U bleek er voorts geen idee van te hebben hoe uw gijzelnemers van uw band met deze oom op de hoogte waren, noch hoe ze zijn nummer hebben gevonden en hem konden contacteren (CGVS, p. 10 en 11).

Redelijkerwijs mag worden verwacht dat u en degelijke uitleg kan geven over de omstandigheden die aan de basis van uw vlucht en asielaanvraag liggen. U blijkt deze uitleg echter over essentiële elementen in uw verhaal niet te kunnen verschaffen. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Uw verklaring op het moment van de feiten nog jong te zijn geweest, vormt geen afdoende verschoningsgrond voor bovengaande bemerkingen. Uit een medisch onderzoek, uitgevoerd op 11 maart 2009 in het Universitair Ziekenhuis St-Raphaël (KU Leuven), blijkt bovendien dat uw leeftijd op die datum op ouder dan 18 jaar kan worden geschat, waarbij 20.6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze hoger en zelfs voorbij de 21 jaar.

In het licht van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijk vervolgingsrelaas en kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier).

Ook het medische dossier van de operatie en medische behandeling in België kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen, aangezien deze operatie geen uitstaans heeft met uw asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij

te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008 (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch wordt geen 'open combat' gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op 'high profile' doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die uw raadsman voorlegde doen geen afbreuk aan voorgaande analyse.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor geweld aantoonde dat hem zal worden aangedaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst en dit op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep. In geval van terugkeer zal zijn oom, lid van de Taliban, hem immers alsnog opsporen en (laten) vermoorden, aldus verzoeker. Vervolgens onderneemt

hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Betreffende het door het CGVS voorgelegde attest waaruit blijkt dat verzoeker minstens 20,6 jaar oud zou zijn, klaagt verzoeker aan dat hij, noch zijn raadsman hiervan een kopie heeft ontvangen, evenmin een kopie terug te vinden is in de stukkenbundel waarop het CGVS zich baseerde om de bestreden beslissing te nemen en hieromtrent geen vragen werden gesteld tijdens het interview zodat hij zich omtrent dit punt op geen enkele manier heeft kunnen verdedigen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat, in tegenstelling tot wat het antwoorddocument van 19 november 2009 voorhoudt, het UNHCR de stad Kabul op 6 oktober 2008 wel degelijk als onveilig beschouwde. Nu enerzijds het advies van 6 oktober 2008 letterlijk stelt dat Kabul als één van de meest onveilige regio's van het land dient te worden beschouwd en anderzijds het CGVS zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie in Kabul sinds 6 oktober 2008 'niet significant is gewijzigd', kan volgens verzoeker enkel worden besloten dat het voor hem te onveilig is om naar Kabul terug te keren.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij nauwelijks toelichting kan geven over de dood van zijn vader, diens functie en de vete met verzoekers oom die aan de basis van de dood van zijn vader en verzoekers persoonlijke problemen zou liggen, (ii) zijn verklaringen niet te rijmen vallen met algemeen gekende informatie nu hij beweert dat zijn vader zo'n elf jaar geleden, omstreeks 1998, om het leven zou zijn gekomen en hij op dat ogenblik werkte voor de "Demokratische regering", terwijl de "Democratische partij" al in 1992 uit Afghanistan werd verdreven, (iii) hij niet overtuigt werkelijk problemen te hebben gekend met zijn oom en door hem (valselijk) te zijn beschuldigd banden te hebben met de Taliban daar hij zeer weinig toelichting kan geven over deze oom en de tegen hem geuite beschuldigingen, (iv) hij geen melding heeft gemaakt van de ontvoering door de Taliban in 2005 tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij bovendien ontoereikende verklaringen aflegde omtrent deze ontvoering, (v) zijn verklaring op het moment van de feiten nog jong te zijn geweest, geen afdoende verklaring vormt als verschoningsgrond, temeer uit een medisch onderzoek, uitgevoerd op 11 maart 2009 in het Universitair Ziekenhuis St-Raphaël (KU Leuven), blijkt dat zijn leeftijd op die datum ouder dan 18 jaar kan worden geschat, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is en deze vermoedelijk hoger en zelfs voorbij de 21 jaar ligt, (vi) de door hem voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kunnen herstellen omdat documenten, om enige bewijskracht te hebben, dienen te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, en Afghaanse documenten bovendien een uiterst relatieve bewijswaarde hebben en (vii) er voor burgers in Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Zo verzoeker aanvoert een gegeronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van het behoren tot een sociale groep, benadrukt de Raad vooreerst dat een sociale groep in vluchtelingrechtelijke zin niet louter gedefinieerd kan worden op basis van het ingeroepen vluchtmotief. Het feit dat verzoekers oom lid zou zijn van de Taliban en verzoeker vreest door deze oom te zullen worden vermoord, volstaat niet om als sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet. Immers, volgens dit artikel moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Gelet op deze definitie kan verzoeker geenszins worden beschouwd als behorende tot een sociale groep.

2.6. In het verzoekschrift tracht verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat hij nauwelijks toelichting kan geven over de dood van zijn vader, diens functie en de vete met verzoekers oom die aan de basis van de dood van zijn vader en verzoekers persoonlijke problemen zou liggen, te vergoelijken door erop te wijzen dat hij op het ogenblik van de moord op zijn ouders ongeveer zes jaar oud was, wat uiteraard te jong is om enig inzicht te hebben in de familiale activiteiten, laat staan in de politieke situatie van een land. Verzoeker stelt dat hij slechts weet dat zijn ouders werden vermoord door (of door toedoen van) zijn oom en dit om politieke redenen, meer bepaald de strijd tussen leden van de democratische regering en de Taliban, doordat zijn grootmoeder hem dit heeft verteld. Verzoeker is van oordeel dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij nog niet oud genoeg was op het ogenblik van de feiten om de hele problematiek haarfijn te kennen zodat het feit dat hij geen details naar voren kan brengen over de precieze rol van zijn vader als aanhanger van de democratische partij noch over de precieze omstandigheden waarin zijn ouders werden vermoord, zijn verhaal allerminst ongeloofwaardig maakt.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van de dood van zijn ouders en dat ook zijn verklaringen omtrent de omstandigheden waarin zijn ouders zouden zijn vermoord, uitermate vaag zijn. Zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kon verzoeker niets preciseren van de omstandigheden waarin zijn vader werd vermoord, noch kende hij naaste collega's die net als zijn vader om het leven werden gebracht (administratief dossier, stuk 4 p. 4). Verder beweerde hij dat zijn vader was betrokken bij de dood van mudjaheddin-strijders in Hairatan, maar kon hij zijn rol in deze moorden niet uitleggen (p. 3 en 8). Verzoeker beweerde dat zijn vader een verantwoordelijke functie had in Mazar-i-Sharif (Balk-provincie) op het moment van zijn dood, maar hij kon geen enkele verdere uitleg geven over de carrière van zijn vader. Hij kon zelfs niet zeggen welke functie zijn vader juist bekleedde op het moment van zijn dood (p. 9). Nochtans zouden de activiteiten van zijn vader volgens verzoeker aan de basis liggen van de vete tussen zijn vader en zijn oom, en uiteindelijk hebben geleid tot de dood van zijn ouders en tevens de oorzaak zijn van zijn persoonlijke problemen met zijn oom. Aangezien deze problemen met zijn oom verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding vormen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich hieromtrent grondiger zou hebben geïnformeerd en dat hij dienaangaande duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen.

Zo verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij nooit heeft beweerd dat zijn vader tot aan zijn dood voor de democratische regering heeft gewerkt, hij enkel heeft aangegeven dat zijn vader lid is geweest van de democratische partij en in die hoedanigheid een belangrijke functie bekleedde in Mazar-i-Sharif, uit de voorgelegde stukken blijkt dat zijn vader slechts tot het islamitisch jaar 1369, met andere woorden tot de val van het democratisch regime in Afghanistan, zijn functie als hoofd van de Khalq binnen de PDPA heeft uitgeoefend, zijn vader zoals vele aanhangers van het democratisch bewind na de val van de democratische regering de bescherming heeft gezocht van Adel (lees: Abdul)Rachid Dostum en zijn ouders zes jaar later, in het jaar 1377 (1998), alsnog werden vermoord, leest de Raad in het gehoorverslag dat verzoeker herhaaldelijk verklaarde dat zijn ouders zo'n 11 jaar geleden, dus in 1998, werden vermoord (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4 en p. 8). Gevraagd of hij meer details kon vertellen over de dood van zijn ouders, verklaarde verzoeker *"Mijn vader werkte toen in Mazar, hij stond aan het hoofd van de comite van Khalq, in Mazar, mijn moeder was daar ook, daar is ook een document van, ze zijn in elk geval niet in Laghman omgekomen- het boekje, dat is in verband met zijn functie. (...)"* (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd welke functie zijn vader had op het ogenblik dat hij werd vermoord, antwoordde verzoeker *"Hij was toen ook in de partij, ik weet niet wat precies"* (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk volhouden dat hij niet uitdrukkelijk zou verklaard hebben dat zijn vader op het ogenblik van zijn dood nog steeds actief was voor de democratische partij. Gelet op de val van het democratische regime in 1992, hetgeen door verzoeker in zijn verzoekschrift overigens wordt bevestigd, is het zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing niet aannemelijk dat verzoekers vader in 1998, toen hij voor het "Democratische bewind" werkte, zou zijn vermoord.

Verzoekers verklaring dat hij op het moment van de feiten te jong zou zijn geweest, kan niet als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard voor het vastgestelde gebrek aan kennis betreffende essentiële elementen in zijn vluchtrelaas. Overigens stroken verzoekers verklaringen omtrent zijn leeftijd niet met de resultaten van het medisch onderzoek, uitgevoerd op 11 maart 2009 in het Universitair Ziekenhuis St-Raphaël (KU Leuven) en waaruit blijkt dat zijn leeftijd op die datum ouder dan 18 jaar kan worden geschat, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is en deze vermoedelijk hoger en zelfs voorbij de 21 jaar ligt. Verzoekers bewering dat de resultaten van dit onderzoek niet te raadplegen zijn en niet terug te vinden zijn in het administratief dossier, mist feitelijke grondslag (zie administratief dossier, stuk 12). Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat een kennisgeving van de beslissing omtrent dit medisch onderzoek naar verzoeker werd verstuurd. Voor zover verzoeker nog aanklaagt dat hem tijdens het gehoor geen vragen werden gesteld met betrekking tot de resultaten van het medisch onderzoek zodat hij zich omtrent dit punt op geen enkele manier heeft kunnen verdedigen, benadrukt de Raad dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op basis waarvan hij zijn beslissing neemt. Het resultaat van de medische analyse kan bovendien niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker geen taskara voorlegt waaruit zou moeten blijken dat hij geboren werd in (1371) 1992 en hij bovendien geen aannemelijke verklaring geeft voor het gebrek aan identiteitsdocumenten.

2.7. Ook met betrekking tot zijn voorgehouden ontvoering legt verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen af. Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker geen enkele melding heeft gemaakt van deze ontvoering tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans mag van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpcedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als zijn ontvoering door de Taliban, zou vermelden, temeer daar zijn ontvoering volgens verzoeker de aanzet is geweest voor zijn oom om hem op te sporen en hem aan te geven bij de politie.

Voorts legt verzoeker doorheen zijn gehoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn ontvoering. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk *“ik ben een nacht in laghman gebleven, en op die nacht, zijn er mensen achter mij gekomen, bij mijn neef, ze waren gewapend, ik weet niet of ze van de taliban waren of van een andere groepering, ze hebben mij toen meegenomen”*, terwijl hij later beweerde dat hij twee nachten bij zijn neef heeft verbleven en op de tweede nacht gewapende mensen naar het huis van zijn neef zijn gekomen en hem hebben meegenomen. Gevraagd wie de mannen waren die hem hebben ontvoerd, herhaalde verzoeker niet te weten wie ze waren of tot welke partij zij behoorden om vervolgens plots te stellen dat zijn ontvoerders Taliban waren. Gevraagd hoe verzoeker weet dat zij tot de Taliban behoren, gaf hij de vage uitleg *“Tulband en omdat ze waren gewapend”* (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6). Niet alleen zijn verzoekers verklaringen omtrent de identiteit van zijn ontvoerders uitermate vaag, daarenboven is het de Raad niet duidelijk waarom precies verzoeker werd geveiseerd en hoe zijn belagers op de hoogte waren van zijn korte (één, dan wel twee nachten) verblijf in Laghman. Verzoeker weet evenmin te verduidelijken hoe zijn ontvoerders op de hoogte waren van de familieband tussen verzoeker en zijn oom, noch hoe ze deze laatste zijn telefoonnummer in Kaboel wisten te bekomen (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Dat de ontvoerders mensen uit de regio waren, zoals verzoeker vermoedt (administratief dossier, stuk 4, p. 6), zou hiervoor een verklaring kunnen bieden doch in deze optiek acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat Taliban een medetalib – ook verzoekers oom zou immers tot de Taliban behoren – losgeld afhandig zouden proberen te maken. Bovendien kan de vraag worden gesteld waarom verzoeker werd vrijgelaten terwijl zijn oom te kennen had geven dat hijzelf naar verzoeker op zoek was en dat verzoeker wat hem betreft mocht gedood worden (administratief dossier, stuk 4, p. 6).

2.8. Tot slot kan verzoeker ook wat betreft zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, met name het feit dat zijn oom hem naar het leven zou staan en hij door zijn oom valselijk zou zijn beschuldigd banden te hebben met de Taliban, geenszins overtuigen. Vooreerst acht de Raad het onbegrijpelijk waarom verzoekers

oom, die tevens verzoekers beide ouders zou hebben vermoord of zou hebben laten vermoorden, nadat hij verzoeker na diverse jaren eindelijk in Kabul zou hebben opgespoord, zelf geen actie zou hebben ondernomen om verzoeker om het leven te brengen en zich beperkte tot een valse beschuldiging ten aanzien van verzoeker. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het incident waarbij twee mannen hem wilden oppakken. In de vragenlijst van het CGVS, waarvan kopie aan het verzoekschrift werd gevoegd, verklaarde verzoeker immers *“Nadat mijn ouders vermoord ongeveer 11 jaar geleden ben ik verder opgegroeid bij mijn oma langs vaderskant. (...) Jarenlang heb ik niks gehoord van mijn oom. Maar ongeveer een week voor mijn vertrek zijn er 2 gewapende mannen naar ons huis gekomen. Ze waren gestuurd door mijn oom. Ik moest meegaan met deze mannen maar mijn oma raadde dit af omdat mijn oom volgens haar gevaarlijk zou zijn. Ze vertelde me dat hij een vijand is geweest van mijn vader en dat hij nu zou afrekenen met zijn zoon – ik dus. (...) Toen deze 2 gewapende mannen naar ons huis waren gekomen ben ik ontsnapt langs de achterdeur. Ik ben naar een hotel gegaan en heb daar ongeveer 1 week gebleven. Toen ben ik vertrokken naar België. Na dit incident is mijn oma bij een vriend van mij gaan wonen in Kabul.”* In strijd hiermee stelde hij voor het Commissariaat-generaal het volgende: *“(…) ik woonde op dat moment bij mijn vriend in Khairkhana, op een nacht zijn twee politieagenten thuisgekomen bij mijn vriend, achter mij eigenlijk, mijn vriend zegde dat ik niet thuis was, ik heb op deze manier mij via de achtermuur, ik heb kunnen vluchten, en ik heb mij naar het hotel van Jade Maiwand gegaan, ik heb daar een week verbleven”* (administratief dossier, stuk 4, p. 7).

2.9. De door verzoeker in de loop van de procedure bijgebrachte documenten, met name de lidkaart van zijn vader, de enveloppe waarin deze werd opgestuurd, twee eigendomsaktes en een medisch attest van een operatie in België, doen geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen. Zoals reeds terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing, dienen documenten immers, om enige bewijskracht te hebben, te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het medische dossier van verzoekers operatie en de medische behandeling in België zijn niet dienend voor de beoordeling van de asielaanvraag aangezien deze operatie geen uitstaans heeft met verzoekers asielmotieven.

2.10. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in verband met de subsidiaire bescherming verwijst naar de *“Afghanistan Security update Relating to Complementary Forms of Protection”* (oktober 2008) en naar het aan het administratief dossier toegevoegd document *“Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”* van 19 november 2009 en dat hij de veiligheidstoestand in Kabul onder de loep neemt door te citeren uit dit laatste document. Verzoeker wijst erop dat volgens de informatie gevoegd aan het administratief dossier, in 2008 nog steeds 40% van de incidenten met AEG's (anti-regeringselementen) in Kabul was gesitueerd (p. 12) en hoewel het doelwit van de in Kabul gepleegde aanslagen inderdaad meestal buitenlandse en/of regeringsgebonden personen betreft, niet kan ontkend worden dat hierbij op meer dan regelmatige basis burgerslachtoffers vallen (p. 14). Verzoeker meent dan ook dat het CGVS een zeer selectieve lezing van zijn eigen stukken heeft gemaakt. Om zijn betoog kracht bij te zetten, verwijst verzoeker nog naar de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde persartikels in verband met de aanslagen van 28 oktober 2009 in Kabul en naar een artikel van 11 februari 2009 van het UNHCR dat verslag uitbrengt over een aanslag in Kabul met burgers en regeringsmedewerkers als doelwit, en waarbij 26 doden en 55 gewonden vielen, welk artikel als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd.

De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal op basis van het document *“Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”* van 19 november 2009 concludeerde dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban maar geen “open combat” wordt gevoerd doch de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds, en zelfmoordaanslagen en berrmbommen tegen de Afghaanse en internationale

troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Ook het UNHCR vermeldt in het document *"Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection"* van 6 oktober 2008, waarnaar door verzoeker wordt verwezen in zijn verzoekschrift, Kabul niet als zijnde onveilig gebied, behoudens de districten Sarobi, Paghman, Khak-e-Jabar, Musahi en Charasyab. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt en toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Immers, om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, dient de situatie ter plaatse te voldoen aan de begrippen die daarvoor door de wetgever in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet worden geformuleerd. Uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan niet worden afgeleid dat er in Kabul "willekeurig geweld" is, noch dat het om "oorlogsgeweld" gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De gerichte aanslagen in de stad Kabul, waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, belopen niet tot 'protacted armed confrontation' zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals beschreven in de definitie van een 'non-international armed conflict' van het International Committee of the Red Cross (ICRC). Uit het in het verzoekschrift aangehaalde citaat en de door verzoeker bijgebrachte artikelen blijkt niet dat Kabul-stad geteisterd wordt door willekeurig oorlogsgeweld. Derhalve toont verzoeker niet aan dat het geweld in Kabul-stad een "reëel risico op ernstige schade" voor Afghaanse burgers met zich meebrengt, nochtans vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de conclusies en de analyses door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad onjuist zouden zijn of dat de Commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS